

Arrest

nr. 180 686 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het ongegrond verklaren van de aanvraag die de verzoekende partij had ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.10.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts -adviseur op 14.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.2. Het advies van 14 februari 2014, waaraan de voormelde beslissing volledig is opgehangen, en dat samen met deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, luidde als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.09.2012. Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Consultatieverslag d.d. 04/05/2012, opgesteld door dr. J.D., gastro-enteroloog (raadpleging op 30/04/2012).*
- Consultatieverslag d.d. 29/05/2012, eveneens opgesteld door dr. J.D. (raadpleging op 25/05/2012).*
- Protocol van een fibroscan d.d. 06/06/2012, eveneens opgesteld door dr. J.D..*
- Consultatieverslag d.d. 12/06/2012, eveneens opgesteld door dr. J.D. (raadpleging op 06/06/2012).*
- Consultatieverslag d.d. 06/07/2012, eveneens opgesteld door dr. J.D. (raadpleging op 06/07/2012).*
- Kopie van het consultatieverslag d.d. 06/07/2012 van dr. J.D. (raadpleging op 06/07/2012).*
- Hospitalisatieverslag d.d. 24/07/2012, opgesteld door dr. K.D.G., geneesheer-specialist in opleiding voor Inwendige geneeskunde, i.o.v. dr. G.G, gastro-enteroloog (hospitalisatie op de dienst gastro-enterologie van het Heilig Hartziekenhuis in Roeselare van 23/07/2012 tot 24/07/2012 voor leverbiopsie).*
- Medisch getuigschrift d.d. 16/08/2012, eveneens opgesteld door dr. J.D..*

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 16/08/2012.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 59-jarige vrouw in april - juli 2012 een medische oppuntstelling onderging in het kader van actieve hepatitis C genotype 1B met beginnende levercirrose.

Bijkomend bleek er ook sprake van doorgemaakte hepatitis-B doch met onvoldoende immuniteit. Waarvoor vaccinatie met een booster Engerix 20 voorgeschreven werd (cfr. het consultatieverslag van 29/05/2012).

In verband met de beschreven actieve hepatitis C met beginnende levercirrose maakte dr. D. in het medisch getuigschrift van 16/08/2012 melding van een behandeling met gepegyleerd Interferon, ribavirine en Incivo (farmaceutische stof telaprevir); dr. D. attesteerde in dit medisch getuigschrift verder dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling 6 à 12 maanden bedroeg en dat maandelijkse raadpleging bij de specialist (+ labo) en tussenin controles bij de huisarts nodig waren, alsook wekelijkse injecties (gepegyleerd interferon).

De vooropgestelde behandelingstermijn van 6 à 12 maanden is intussen ruimschoots verstreken. We dienen ook op te merken dat we niet beschikken over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van deze actieve hepatitis C genotype 1B met beginnende levercirrose onder behandeling en de verdere medische (gastro-enterologische/hepatologische) behandeling/opvolging in dit verband na augustus 2012 (bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) gastro-enterologie/hepatologie, resultaten van labo-analysen (levertesten, HCV-RNA)).

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er in verband met de beschreven hepatologische problematiek een huidig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst: de vooropgestelde behandelingstermijn van 6 à 12 maanden is verstreken.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

1.3. Ook op 18 februari 2014 nam dezelfde gemachtigde in hoofde van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, dat is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: “verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort”. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is gestoeld op de volgende schendingen:

“Machtsoverschrijding en schending van de artikelen 7, 9ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang, het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 13 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”

De verzoekende partij citeert de reeds onder punt 1 aangehaalde beslissingen en stelt vervolgens:

“Terwijl

De Arts-adviseur ten onrechte schrijft dat de verzoekende partij haar dossier niet zou geactualiseerd hebben, nu de verzoekende partij het bewijs aanbrengt dat zij met een aangetekende brief van 17/10/2013 haar dossier wel degelijk actualiseerde..

Dat een beslissing die op een dwaling berust is aangetast door machtsoverschrijding (Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, A. Mast, nr. 491, p 396);

Dat er daarenboven niet wordt gemotiveerd, waarom er met de brief van 17/10/2013 en de stukken die de brief bevatte, geen rekening dient gehouden te worden, zodat de motiveringsverplichting werd geschonden;

En terwijl,

De verzoekende partij lijdt aan een ernstige vorm van een Hepatitis C infectie met levercirrose tot gevolg, zodat de verzoekende partij bij het ontbreken van elke behandeling, wel degelijk vroegtijdig zal sterven;

Dat het volstrekt onaanvaardbaar is dat bij een dergelijke ernstige aandoening, de patiënt niet eens aan enig onderzoek wordt onderworpen.

Dat de beslissing op dat punt onredelijk is en strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel dat op elke administratie rust;

Dat de verzoekende partij trouwens het bewijs aanbracht dat verdere behandeling in Tsjetsjenië niet mogelijk is;

Dat Art. 9ter van de wet uitdrukkelijk voorziet dat iedereen die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte ;een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde;

Dat dus de ziekte of de aandoening zelfs niet noodzakelijkerwijze levensbedreigend hoeft te zijn, maar dat het volstaat dat er een reëel risico bestaat voor de fysieke integriteit of een reëel risico of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in of het land van verblijf;

Dat deze aspecten niet werden onderzocht en er evenmin wordt gemotiveerd, waarom deze aspecten niet worden onderzocht,;

De verzoekende partij verwijst naar de motivering van het Arrest nr.110 889 van 27 september 2013: "De verweerder kan te dezen in de nota en in de bestreden beslissing niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM - d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt. Het standpunt in de nota doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (Part. St./001, 34). De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM en in essentie van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft aanvraag om machtiging tot verblijf die immers van een verwijderings- maatregel zijn te onderscheiden, (ibidem, 35 en 36) (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De hogere normen zijn bepalend voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden. Verweerder kan niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op maatregel zijn te onderscheiden, (ibidem, 35 en 36) (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). grond van hogere rechtsnormen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of de ziekte van de betrokkene direct levensbedreigend is dan wel of de betrokkene in een kritieke gezondheidstoestand verkeert. Het Hof heeft in zijn rechtspraak immers in de regel oog voor alle

omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten in beginsel, zelf s als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 502 78/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, het lot dient te volgen van de eerste beslissing.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de

toepassing van artikel 3 van het EVRM (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De eerste bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 februari 2013. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf wettig en afdoende gemotiveerd zijn, en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevallen door de verwerende partij (cfr. RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan de eerste en derde voorwaarde is voldaan. De vraag die zich dus opdringt is of het advies deugdelijk is.

De ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de door de behandelend geneesheer vooropgestelde behandelingstermijn ruim is verstreken en dat er geen aanvullende medische getuigschriften of verslagen werden neergelegd na augustus 2012 die daar anders over zouden doen oordelen. De verzoekende partij stelt daartegenover dat ten onrechte werd gesteld dat het dossier niet werd geactualiseerd, nu zij het bewijs aanbrengt dat zij met een aangetekende brief van 17 oktober 2013 wel degelijk haar dossier heeft aangevuld. In de nota repliceert de verwerende partij dan weer dat er op 17 oktober 2013 wel degelijk een aanvulling werd ingediend, maar dat die uitsluitend een attest bevatte met betrekking tot de behandelingsmogelijkheden voor Hepatitis C in Tsjetsjenië.

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat het stuk dat de verzoekende partij op 17 oktober 2013 indiende een verklaring is van de Polykliniek nr; 8 in Grozny waarin wordt gesteld dat de effectieve behandeling van hepatitis C in Tsjetsjenië niet mogelijk is. Weliswaar wordt in het begeleidend schrijven gesteld dat verzoekster nog steeds in behandeling is bij Dr. D., maar daarvan werd geen enkel bewijs bijgebracht. De vaststelling dat sedert augustus 2012 geen *“aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van deze actieve hepatitis C genotype 1B met beginnende levercirrose onder behandeling en de verdere medische (gastro-enterologische/hepatothologische) behandeling/opvolging in dit verband”* werden ter beschikking gesteld, blijft dan ook onverminderd overeind.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat zij niet eens aan een ernstig onderzoek werd onderworpen, moet erop worden gewezen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weliswaar voorziet dat de ambtenaar-geneesheer een eigen onderzoek kan voeren, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het voeren van een eigen medisch onderzoek worden gelezen. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen zijn niet vereist “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35) Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder bijkomend inlichtingen te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijke informatie een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe.

De verzoekende partij toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte heeft geconcludeerd dat de door de behandelend geneesheer vooropgestelde behandelingstermijn reeds ruimschoots is verstreken, zodat evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat zij op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke of onwettige wijze zou hebben vastgesteld dat *“Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen [...] niet [blijkt] dat er in verband met de beschreven*

hepatologische problematiek een huidig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst". De verzoekende partij spreekt dit dan wel tegen door andermaal te wijzen op haar gezondheidssituatie, maar met deze aandoening werd wel degelijk rekening gehouden, zoals blijkt uit het advies.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing in lijn zijn met het onderzoek zoals voorgeschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer heeft in eerste instantie, door te verwijzen naar het feit dat het niet gaat om een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, vastgesteld dat het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in de eerste hypothese van deze bepaling. Zij is daarbij echter niet gestopt: met betrekking tot de tweede hypothese zoals voorzien in artikel 9ter heeft zij vastgesteld dat de behandelingstermijn is verstreken en dat er dus zelfs zonder behandeling geen risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling. In die optiek maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de aanvraag niet naar behoren zou zijn onderzocht in het licht van artikel 9ter, of niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat geen melding werd gemaakt van het schrijven van 17 oktober 2013. Zoals reeds gesteld had dit schrijven geen betrekking op haar individuele en actuele gezondheidstoestand zodat dit stuk hoe dan ook geen afbreuk deed aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer. Minstens toont de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet aan welk belang zij zou hebben bij deze grief. Eenzelfde vaststelling dringt zich overigens op voor wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals door haar uiteengezet. Nu niet is aangetoond dat de verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan bij gebrek aan behandeling, precies omdat de behandelingstermijn reeds was verstreken en er geen tegenindicaties waren dat alsnog een behandeling zou nodig zijn, maakt zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij nog nieuwe elementen toevoegt aan het dossier, zonder dat daarvan gewag werd gemaakt ten tijde van de hangende aanvraag, moet erop worden gewezen dat deze niet in de debatten kunnen worden betrokken. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Tot slot moet worden vastgesteld dat op geen enkele wijze wordt uiteengezet hoe artikel 13 van het EVRM zou zijn geschonden, zodat het middel in dit zinnig onontvankelijk is.

De eerste bestreden beslissing blijft onverminderd overeind, zodat het gestelde door de verzoekende partij, met name dat het bevel om het grondgebied te verlaten het lot dient te volgen van de eerste akte, in casu niet dienstig is om tot de onwettigheid te besluiten van dat bevel.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS